

Ви кажете: сумно співаю, не згадую  
Про щастя, про радості чи про любов...  
Покиньте сміятись! Не втішив я правдою,  
То що ж, – я неправди в душі не знайшов!  
Я правди своєї повік не зцураюся,  
І пісні моїй не потрібно прикрас.  
Я в долю народу свого вдивляюся,  
І тільки про неї співаю для вас.  
Хай світ пізнає – гіркотою полинною  
Ми мусимо жити, хай ворог тремтить!  
Хай брат мій захоче назватись людиною,  
Хай думка про волю в неволі болить!

1906